

Arrest

nr. 219 322 van 2 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 30 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 december 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 13 juli 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 oktober 2018 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.07.2018 werd ingediend door :

D., A.

nationaliteit: Kazachstan

geboren te Onbepaald op 03.10.1998

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene op 14.05.2018 in het huwelijk is getreden met de heer K. A., geboren te A. op 14.01.1993 van Belgische nationaliteit, ze een goed gezin vormt met haar echtgenoot, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene vrij om met een toeristenvisum naar België te komen om haar echtgenoot te bezoeken. Betrokkene haalt aan geen beroep te kunnen doen op art.40 van de wet van 1980, aangezien ze geen 21 jaar is. Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van een huwelijk, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 40 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Op 03.10.2019 wordt betrokkene 21 jaar en voldoen zij aan de voorwaarden.

Betrokkene beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar echtgenoot, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994,nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Betrokkene verklaart dat zij geen woning heeft in Almaty, geen familieleden heeft waar ze terecht. Betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen andere familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 19 jaar in Kazakhtan en haar verblijf in België, haar

integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beweert dat haar echtgenoot, de heer K. A., hier zou werken en hij betrokkene niet kan vergezellen naar haar land van herkomst. Ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. (loonfiches)

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)"

1.3. Tevens op 15 oktober 2018 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: D., A.
geboortedatum: 03.10.1998
geboorteplaats: Onbepaald
nationaliteit: Kazachstan*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep

2.1. Middel: Schending van zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9ter Vreemdelingenwet, schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster vroeg een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden (artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

Verzoekster kwam in Schengen zone op 20 april 2018. Het huwelijk werd nadien gesloten op 14 mei 2018 te Westerlo met de heer K. A., geboren te A. op 14 januari 1993 (RRN ...) van Belgische nationaliteit.

De echtgenoten wonen momenteel samen op het bovengenoemde adres te (...).

Verzoekster en haar bovengenoemde partner vormen momenteel een hecht gezin.

Dat wordt bewezen door verschillende getuigenissen.

Dat het gemeentehuis weigerde voorlopig ten tijde van de aanvraag uit artikel 9bis om een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in ontvangst te nemen omdat verzoekster nog jonger dan 21 jaar , en verzoekster besliste voorlopig dit regularisatieverzoek in te dienen in afwachting van meer duidelijkheid met deze aanvraag waarvoor zij nog bijkomende tijd nodig heeft om in voorkomend geval het gemeentehuis te overtuigen om deze toch later in ontvangst te nemen.

Dat deze aanvraag toch op een latere datum in november 2018 toch werd opgestart, maar dat nog geen beslissing in deze procedure is genomen.

Verzoekster heeft momenteel geen woning in Almaty (Kazachstan).

Haar moeder O. D. is in 2012 getrouwd met een Russische staatsburger de heer I. en ging wonen in de Russische Federatie.

Verzoekster is nog jong en heeft in Kazachstan geen eigen plaats om te wonen.

Verzoekster heeft tevens geen contact meer met haar vader D. E. die ergens in de Russische Federatie woont.

Verzoekster heeft tevens geen andere familieleden in Kazachstan.

De terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst is derhalve bijzonder moeilijk en strijdig met artikel 8 van het EVRM.

De inkomsten van de huidige partner van verzoeker zijn stabiel en toereikend.

Verzoekster en haar partner vormen een zeer goed gezin.

Verzoekster verkeert zich momenteel in bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst en daar onbepaalde tijd te verblijven.

De partner van verzoekster is momenteel Belg, heeft momenteel werk in België en kan niet samen met hem in Kazachstan wonen.

Verzoekster is daarom van mening dat hij eventueel in aanmerking kan komen voor regularisatie van haar verblijf.

Artikel 8 van het EVRM is derhalve duidelijk van toepassing.

De kern van haar privé en gezinsleven bevindt zich momenteel in België.

Het gaat in casu over voeging van verschillende elementen die in totaal de regularisatie van het verblijf van verzoekster kunnen rechtvaardigen.

Deze buitengewone omstandigheden verhinderen dat verzoekster een visum voor lang verblijf in België gaan aanvragen in haar herkomstland.

Verzoekster gaat bijgevolg niet akkoord met de bestreden beslissing en dient derhalve het huidig beroep in.

Alsmede is er voor verzoekster geen enkel sociaal vangnet in haar land van herkomst.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekster naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van. De kern van belangen van verzoekster bevindt zich zonder twijfel in België waar zij een gezinscel heeft. Artikel 8 van het EVRM komt in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoekster. Het is voor verzoekster uitermate moeilijk om België te verlaten omdat dit zou neer komen op het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van zijn gezin en op een te grote risico van terugkeer. Het is volstrekt onredelijk dat verzoekster haar echtgenoot hier dient achter te laten en dient terug te keren naar haar land van herkomst.

Haar familiale leven speelt momenteel zich uitsluitend in België af.

Een daadwerkelijke familiekeren in hoofde van verzoekster is duidelijk aanwezig in België welke een terugkeer onmogelijk of minstens zeer moeilijk maakt.

Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privéleven en familiaal leven vormen.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privéleven en familiaal leven vormen.

Het artikel 8 van het Europese Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens beschermt immers het recht van het individu op eerbied voor zijn privéleven en familiaal leven.

Uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie d.d. 19 september 1997 resulteert dat het artikel 8 van het EVRM rechtstreeks effect heeft in het Belgisch recht (Cass., 19 september 1977, nummer JC979J2). Het artikel 8 beschermt "het recht van elk menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven in vol respect van zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid" voor de ontwikkeling en ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid (L. Renchon, "La convention europeenne et la regulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique", in la Meeze en oeuvre interne de la Convention europeenne des droits de l'Homme, Ed. Jeune Barreau de Bxl, 1994, p. 368-369).

Het artikel 8 dekt tevens verschillende situaties en men kan "als normaalgesproken behorend tot het privéleven" beschouwen "alles wat de persoonlijke gezondheid betreft, de godsdienstige of morele overtuigingen, het affectieve en familiale leven, vriendschapsrelaties, en, onder bepaalde voorbehouden, het beroepsleven en het materiële leven" (Cohen-Jonathan, La Convention Europeenne des droits de l'Homme, 1989, p. 368-369).

Het lijdt geen enkel twijfel dat voor verzoekster het samenzijn een fundamenteel element uitmaakt van het privé-leven beschermd door het artikel 8 van het EVRM (CICE, arrest Volesky dd. 29 juni 2004, nummer 63627/00); zelf als afwijkingen van dit recht toegestaan kunnen worden onder de voorwaarden voorzien door het artikel 8, alinea 2 van het EVRM, dan nog wordt ten allen tijde de familiale eenheid als principe behouden en mag de scheiding slechts de uitzondering zijn.

Paragraaf 2 van voormeld artikel staat enkel inmenging in dit recht toe wanneer er op cumulatieve wijze aan drie voorwaarden wordt voldaan: de inmenging moet voorzien zijn door de wet, zij moet conform zijn met de wettelijke doelstellingen gedefinieerd door deze paragraaf en zij moet noodzakelijk zijn in een democratische maatschappij.

Deze laatste vereiste betekent dat de maatregel gerechtvaardigd moet zijn door een gebiedende sociale nood en in proportie dient te zijn met de nagestreefde wettelijke doelstelling (Europees Hof R.M., 13 juli 1995, R.D.E., 1996, p. 755).

De Europese Commissie van de Rechten van de Mens heeft de gelegenheid gehad om te herhalen dat, wanneer de vreemdeling geen familiale banden heeft noch andere banden van sociale integratie in het land waarheen hij wordt geleid, de verwijdering van deze vreemdeling enkel in uitzonderlijke gevallen zou kunnen worden gezien als geproportioneerd (Europees Hof, arrest Djeroud, 23 januari 1991, serie A, nummer 191-B, p. 35-36, § 65).

Terugkeer van verzoekster naar Kazachstan zal leiden tot onherstelbare schade in hoofde van zowel verzoekster als in hoofde van haar huidige partner waarmee hij thans een feitelijk gezin vormt.

De Belgische overheden zijn niet alleen gehouden passief er voor te zorgen dat er geen enige schade wordt toegebracht aan de vrijheid van het individu om een normaal privé-leven of familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat het aan het individu de facto mogelijk wordt gemaakt zijn gezinsleven en privé-leven te leiden.

Gezien wat voorafging, zou dergelijke beslissing tot terugkeer niet in proportie zijn met het door Uw diensten nagestreefde doel, ook al zou het doel wettelijk zijn, een dergelijke beslissing zou een miskenning zijn van de eerbied verschuldigd aan het privé-leven en het familiaal leven van verzoekster en haar partner en zodoende ook van het artikel 8 EVRM.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

Artikel 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip “privé leven” zeer ruim wordt uitgelegd. Een en ander kadert in het ruimer opzet van EHRM om alle rechten vervat in artikel 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Artikel 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent het EHRM dat gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont verdragsonverenigbaar kan zijn.

Het gaat in casu over een prangende humanitaire situatie in hoofde van verzoekster.

Deze buitengewone omstandigheden verhinderen dat verzoekster een visum voor lang verblijf in België gaan aanvragen in haar herkomstland. verzoekster.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekster naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Dat het BGV is niet gemotiveerd. Het is tevens zeer moeilijk te begrijpen waarom verzoekster 30 dagen krijgt om het land te verlaten.

Dat de situatie van verzoekster die zeer moeilijk is was niet goed begrepen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat alle elementen van het dossier duiden dat de situatie van verzoekster complex is en haar toestand dient daarom te worden geregulariseerd.

De motivering van de bestreden beslissingen is in casu helemaal niet bevredigend.

Het gaat in casu over een standaardmotivering door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De tegenpartij houdt geen rekening met bijzonder moeilijke situatie van verzoekster (eerder uiteengezet).

Verzoekster houden zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen.”

2.2. Kernpunt van de betwisting is het gegeven dat verzoekster momenteel nog niet voldoet aan de leeftijdsvoorwaarde van 21 jaar die wordt gesteld in artikel 40ter, §2, zesde lid, van de vreemdelingenwet om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen in functie van haar Belgische echtgenoot. Ze zal pas op 3 oktober 2019 aan die voorwaarde voldoen. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van buitengewone omstandigheden werd dan ook ingediend om alsnog haar recht op een gezinsleven met haar echtgenoot in België te kunnen uitoefenen. De beoordeling van de buitengewone omstandigheden viel *in casu* dan ook samen met de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd wat volgt:

“Het feit dat betrokkene op 14.05.2018 in het huwelijk is getreden met de heer K. A., geboren te A. op 14.01.1993 van Belgische nationaliteit, ze een goed gezin vormt met haar echtgenoot, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene vrij om met een toeristenvisum naar België te komen om haar echtgenoot te bezoeken. Betrokkene haalt aan geen beroep te kunnen doen op art.40 van de wet van 1980, aangezien ze geen 21 jaar is. Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van een huwelijk, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 40 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Op 03.10.2019 wordt betrokkene 21 jaar en voldoet zij aan de voorwaarden.

Betrokkene beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar echtgenoot, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994,nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Betrokkene verklaart dat zij geen woning heeft in Almaty, geen familieleden heeft waar ze terecht. Betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen andere familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 19 jaar in Kazakhtan en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beweert dat haar echtgenoot, de heer K. A., hier zou werken en hij betrokkene niet kan vergezellen naar haar land van herkomst. Ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. (loonfiches).”

Het staat buiten betwisting dat verzoekster niet eerder werd gemachtigd of toegelaten tot een verblijf in België. Het betreft een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft

gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Met betrekking tot de hinderpalen oordeelde de bestreden beslissing dat niet verhindert dat verzoekster vanuit het land van herkomst met een toeristenvisum naar België kan komen om haar echtgenoot te bezoeken. Daarenboven betreft het slechts een tijdelijke verwijdering. Verzoeksters bewering dat zij geen woning heeft in Kazachstan en er geen familie heeft, is niet meer dan een loutere bewering. De bestreden beslissing merkt terecht op dat verzoekster tot de leeftijd van negentien jaar in Kazachstan heeft verbleven, zodat er in alle redelijkheid kan worden uitgegaan dat zij wel degelijk relaties en banden heeft met het land van herkomst.

Verzoeksters verklaring in het middel dat haar moeder in 2012 met een Russische burger is getrouwd en derhalve is verhuisd, houdt niet in dat verzoekster geen banden meer zou hebben met het land van herkomst. Evenmin komt het als overtuigend over dat verzoekster sedert 2012 geen woning meer zou hebben gehad in Kazachstan of in een ander land waar zij regelmatig verblijft. Verzoekster verstrekt niet de minste toelichting omtrent de omstandigheden waarin zij voorafgaand aan haar aanvraag zou hebben geleefd. Alleszins toont zij niet aan dat zij voor het indienen van haar aanvraag reeds met haar Belgische echtgenoot zou hebben samengewoond.

Artikel 8 van het EVRM houdt niet in dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Het loutere feit dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in het bijzonder dat zij noch eenentwintig jaar oud is, noch aantoonst dat de echtelijke band reeds bestond vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging, noch dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond (artikel 40ter,

§2, zesde lid, van de vreemdelingenwet), houdt niet in dat de verwerende partij dit diende te beschouwen als een buitengewone omstandigheid.

Ook waar verzoekster nog aanvoert dat een terugkeer naar Kazachstan zal leiden tot onherstelbare schade voor haar en haar partner, houdt niet meer in dan een loutere verklaring.

Waar verzoekster op het einde van haar verzoekschrift nog aanvoert dat moeilijk te begrijpen is waarom zij dertig dagen krijgt om het land te verlaten, merkt de Raad op dat de termijn van dertig dagen, overeenkomstig artikel 74/14, §1, van de vreemdelingenwet, de algemene regel is en in beginsel ook de langste termijn is voor vrijwillig vertrek (behoudens een verzoek van de betrokkene om een langere termijn). Er gold *in casu* dan ook geen bijzondere motiveringsplicht voor het bepalen van deze termijn.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. VERHAERT